

# Sports Night, el primer tast de la fórmula Sorkin

Pere Antoni Pons

Fins al moment, Aaron Sorkin ha creat —ha concebut i ha escrit— tres sèries de televisió. Segons els patrons comercials televisius, d'aquestes tres, només una ha triomfat: *L'ala Oest de la Casa Blanca* (1999-2006), que durant set temporades —ni més ni menys que 155 episodis— va narrar les interioritats —professionals, ideològiques, afectives i morals— d'una administració demòcrata manejant el timó del poder executiu dels EUA.

Avalat per l'èxit de crítica i de públic de *L'ala Oest*, Sorkin va intentar repetir la jugada amb *Studio 60 on the Sunset Strip* (2006-2007), en què relatava les aventures i desventures dels responsables —guionistes, productors, realitzadors i actors— d'un *late show* humorístic setmanal en una cadena de televisió nord-americana. El pressupost elevat i les baixes audiències obligaren a tallar la sèrie després d'emetre'n una única temporada, que tanmateix és excel·lent. Una mala sort similar havia tengut el primer projecte televisiu de Sorkin, *Sports Night* (1998-2000), una *sitcom* que oferia un retrat de les bambolines d'un programa d'esports també televisiu. De totes tres sèries, aquesta és segurament la menys coneguda entre el públic, però el fet de ser la primera que Sorkin va crear la revesteix d'un especial interès. Diguem que l'espectador hi pot trobar tots els ingredients marca de la casa del seu creador. El que podríem anomenar "la fórmula Sorkin".

L'esmentada fórmula consisteix en una mescla perfectament precisa de brillantor intel·lectual, diversió un punt esbojarrada i emocions sempre desbordades o a flor de pell. O el que vendria a ser el mateix: totes les sèries d'Aaron Sorkin —igual com algunes de les millors pel·lícules que ha escrit, llegeixi's *El president* i *Miss Wade* i *La guerra de Charlie Wilson*— són intel·ligents, divertides i sentimentals, sense que el còctel resulti mai indigerible o quedi en cap moment descompensat.

Tenint en compte l'escassa qualitat d'una part important del periodisme esportiu que es practica avui en dia, pareix gairebé impossible que es pugui inventar un producte audiovisual d'envergadura pre-

nent com a protagonistes un equip d'homes i dones que únicament tenen l'objectiu comú de tirar endavant cada nit un programa d'esports. I més impossible pareix encara que el resultat final constitueixi una explosió —creïble— de saviesa, alegria vitalista, profunditat moral, i sentiments reals i compartibles. Aquí és, però, on entra en joc la màgia de Sorkin, un escriptor que, si manté el llistó creatiu durant els propers vint anys, serà perfectament mereixedor —i no és una exaltació hiperbòlica de fanàtic— del Premi Nobel de Literatura. Quan em referesc a la màgia de Sorkin bàsicament vull dir que és capaç d'agafar qualsevol context i qualsevol matèria primera —en aquest cas, el món de la televisió i el tema dels esports— i convertir-ho, no només en una metàfora del món, sinó també en un terreny en què totes les idees, dilemes ètics, sentiments, humors, passions i pulsions hi caben.

Igual com la immensa majoria de personatges que posteriorment han sorgit de les tecles de l'ordinador de Sorkin, els protagonistes de *Sports Night* són llestos, erudits i sensibles, lúcids i enginyosos, nobles i apassionats. No només creuen en el que fan sinó que a més s'ho estimen. I no només s'estimen el que fan sinó que també estimen —amb una lleialtat que posa la pell de gallina i es contagia als espectadors— aquells companys o amics amb qui ho fan. Alguns crítics han pretès veure un problema o un defecte en aquesta propensió de Sorkin per fabricar caràcters i situacions millorats i ennoblits, infinitament superiors als caràcters que pul·lulen pel carrer o a les situacions que es donen en la realitat. Però això és tan estúpid com retreure a Shakespeare que fes pensar i parlar un príncep danès jove i torturat com el filòsof més profund de la història, o com recriminar-li a Oscar Wilde que posi lapidàries frases fulgurants en boca de dames més aviat superficials i frívoles.

Precisament, si un mèrit no se li pot regatejar a Sorkin és el d'oferir a la gent una versió millorada del que habitualment som i fer que resulti enlluernadora i tanmateix versemblant. El procediment usual, en art, és justament el contrari: oferir el retrat d'una colla de personatges més aviat lamentables, o especials en la seva baixesa i terribilitat, i forçar els espectadors a què s'hi vegin inquietantment reflectits: això és el que feien, per exemple, Balzac i Dostoievski, i també el que ha fet més recentment David Chase amb la també memorable sèrie *Els Soprano*. Sorkin, però, aconsegueix que la gent es vegi reflectida en allò de més positiu, noble, superior, culte i benefactor que hi ha en els seus personatges, ben bé com si rescatés de les profunditats de l'ànima humana allò que ens justifica i ens salva. I el més important és que ho aconsegueix fent riure i fent plorar, farcint amb acudits genials i alhora amb dosis d'alta cultura les seves històries i els seus diàlegs. És el que deïem de la fórmula Sorkin: tan intel·ligent, tan divertit, tan sentimental. ■

